

Ur *Mellan Linn Sand* av Ulrika Nielsen

(Schildts/h:ströms 2006)

Till min man säger jag att jag älskar honom. Till mina älskare säger jag ibland samma sak. Jag är sån. Jag tycker inte att jag ljuger för någon. Jag anser att jag talar fullständigt sanning. Ljuger jag för någon när jag säger så? Jag vet inte vad det betyder att ljuga. Jag har aldrig ljugit. Jag ljuger om jag berättar åt min man att jag har en älskare, ja, det är den största lögnen. För om jag sa så, då skulle min man få en helt annan bild av mig än den faktiska, verkliga jag. Han skulle få en förvrängd bild av situationen. Han skulle tro att jag bedrar honom. Han skulle tro att jag inte älskar honom lika mycket som han älskar mig. Han skulle tro att han är otillräcklig. Medan det i själva verket är jag som är det. Otillräcklig. Min man är i själva verket alldeles tillräcklig. Fullkomlig. När vi ligger i vår breda säng, som är av modell Carpe Diem, fånga ögonblicket, det är latin, Carpe Diem, då brukar jag tänka att han är en Fullkomlig man. För han ger mig osannolika orgasmer och han smeker mig med sina stora varma händer och han älskar mig från sitt hjärta. Han är förstående, han ler mot mina brister, han älskar mig, älskar mig. Älskar mig oerhört. Det är jag som är ofullkomlig. Det är jag som är full av brister och vank. Därför har jag en älskare, och många fler. Det är inte hans fel, min mans fel, och det är inte för att jag inte älskar honom och för att han skulle vara otillräcklig. Sanningen kan vara den största lögnen. Jag är vit som en ängel. Som en ängel är jag. Ängeln i min älskares rum är jag. Så ren är jag, så oskyldig är jag. Jag blåser värme över huden. Som en ängel. Jag har alltid sagt som det är. Jag vet inte vad det betyder att ljuga, att förstålla sig, att inte vara sig själv. Jag är fullkomligt mig själv. Jag sminkar mig inte ens. Jag har kortklippt, blont

hår. Jag har ganska ljus, lite fräknig hy. Jag har tunna, bleka ögonbryn, de syns knappt, och bleka ögonfransar. Men jag har en intensiv blick. Min blick är alltigenom blå och oskyldig. Oskyldigt blå. Mina ögon ser helt oskyldiga ut när de tittar ut mot världen. Helt oskyldiga ser de ut genom fönstret på morgonen när jag och min man äter vår frukost. Det är min man som gör frukosten, han är Fullkomlig. Han serverar mig i sin bredrandiga morgonrock i marint och grönt. Han är stor, min man, han är nästan dubbelt större än jag, Fullkomlig i sin morgonrock. Han är blond, som jag. Han har alldeles lockigt blont hår. Hans hy glänsar, det är något välryktat över honom. Han ser ut som en gud, min man. Fullkomligt som en gud; jag älskar honom. Hans ögon är också blå, men inte så oskyldigt blå som mina. Mina är ännu blåare. Intensiv blå, man kan drunkna i mina ögon, förlora sig i dem. Mina ögon är en ängels ögon. Under ögonen har jag en rak näsa med skälvande näsvingar, vibrerande. Och under näsan har jag en ganska stor mun med vita tänder i. Mitt ansikte är ovalt. Det är en ängels ansikte. Min kroppsbyggnad är det inget märkligt med, jag är ganska liten och har små bröst. Jag ser ut som en pojke, som en pojke ser jag ut mot världen. Som ett oskyldigt barn blinkar jag med ögonen. Skör ser jag ut, min man säger att jag ser skör ut, och jag tror att det är därför han älskar mig. Han vill bära mig, han bär mig hur långt som helst i sina händer, han lyfter mig, när vi ligger i dubbelsängen, Carpe Diem, då lyfter han mig, jag flyger, han drunknar i min uppspärade blick, i min oskyldiga blåa blick drunknar han, till slut måste han sluta ögonen. För att inte drunkna. Min man ljuger. Han ljuger hela tiden. Hela tiden ljuger han för mig. Han dyrkar mig, min man, han dyrkar mig och älskar mig, han ljuger. När vi ligger i sängen kan inget göra ont, aldrig, så mycket ljuger han i vår breda säng så mycket ljuger han att inget någonsin gör ont.